

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/16/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120200347
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6120200347.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členov senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Jána Auxta, v právnej veci žalobcu: SLOVGRAM, nezávislá spoločnosť výkonných umelcov a výrobcov zvukových a zvukovo-obrazových záznamov, Bratislava, so sídlom Jakubovo námestie 2564/14, Bratislava - Staré Mesto, IČO: 17 310 598, právne zastúpený LEGAL CARTEL s.r.o., Na Hrebienu 5433/40, 811 02 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 36 677 175 proti žalovanému: Ing. Ľuboš Beňo, trvale bytom Tajovského 29, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 30 574 595, právne zastúpený JUDr. Alexandra Štefániková, advokátka, Komenského 12A, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 37 948 521, o zaplatenie 230,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 20Ca/6/2020 - 91 zo dňa 22. 09. 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 20Ca/6/2020 - 91 zo dňa 22. 09. 2020 **z r u š u j e**
a **vec v r a c i a** Okresnému súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť istinu vo výške 230,- Eur s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 230,- Eur od 10. 12. 2012 do zaplatenia, zamietol (výrok I.). O trovách konania rozhodol tak, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi vo výške 100 %, ktoré je povinný žalobca zaplatiť v lehote 3 dní odo dňa rozhodnutia o výške trov samostatným uznesením (výrok II.). Súd prvej inštancie rozhodoval o nároku žalobcu, ktorým sa domáhal zaplatenia 230,- Eur s príslušenstvom ako nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že žalovaný dobrovoľne neuhradil primeranú odmenu za vykonávanie verejného prenosu za roky 2017 a 2018, pričom nároku za domáhal v zmysle zákona č. 185/2015 Z. z. (Autorský zákon). Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že v prejednávanej veci je predmetom sporu otázka, či vzniká organizácii vykonávajúcej kolektívnu správu práv nárok na vymáhanie primeranej odmeny aj za predpokladu, že so žalovaným, ktorý je užívateľom práva nemá uzavretú licenčnú zmluvu. Predmetom sporu je tzv. renumeračné právo a nie výhradné právo pre použitie diela formou jeho vysielania v reštaurácii alebo ubytovacom zariadení a oprávnené subjekty nedávajú súhlas na použitie diela. Z formulácie ustanovení § 99 ods. 1 Autorského zákona (ďalej len „AZ“), ktoré upravuje nárok na odmenu oprávnených subjektov v prípadoch, kedy tieto nemajú oprávnenie sami udeľovať súhlas na verejný prenos diela potom vyplýva nárok na primeranú odmenu za použitie diela. Umožnením prenosu nezasiahol žalovaný do chránených práv oprávnených subjektov, ich produkciu bol oprávnený použiť aj bez udelenia súhlasu, ale oprávneným subjektom momentom použitia diela vznikol zo zákona nárok na primeranú odmenu. V konaní nebolo sporné, že medzi žalobcom a žalovaným nebola uzatvorená žiadna zmluva, ide teda o bezzmluvný vzťah a žalobca si uplatňuje nárok titulom bezdôvodného obohatenia s poukazom na ustanovenie § 165 ods. AZ. Žalobca v žalobe tvrdil, že si uplatňuje nárok, keďže zo svojej kontrolnej činnosti má preukázané, že žalovaný v priestoroch svojej prevádzky disponoval v období od 01. 01. 2017 do 31. 12. 2018 technickým zariadením prostredníctvom ktorého dochádzalo k vykonávaniu verejného prenosu, a to druh prevádzky reštaurácia s terasou, kde si za každý rok uplatnil sumu 115 Eur. Žalovaný rozporoval tvrdenia žalobcu. Uvádza, že

v prevádzke sa takéto zariadenie za žalované obdobie nenachádza. Súd mal za to, že bolo na žalobcov, aby tvrdené skutočnosti aj preukázal, aby predložil záznam z kontrolnej činnosti, keď tvrdil, že kontrolnou činnosťou sa dozvedel o tom, že žalovaný v prevádzke reštaurácii s terasou má zvukovoobrazové zariadenie, ktorým vykonáva verejný prenos. V rámci konania žalobca takýto dôkaz nepredložil. Žalobca na preukázanie svojich tvrdení predložil fotografie interiéru a exteriéru z verejne dostupných webových stránok a fotografie uverejnené prostredníctvom funkcie google street view na preukázanie, že do budovy prevádzky je prijímaný signál. Dôkazné bremeno v zmysle ustanovení Civilného sporového poriadku zaťažuje tú stranu sporu, ktorá tvrdí rozhodné skutočnosti a vyvodzuje z nich pre seba priaznivé právne dôsledky. Nesplnenie povinnosti tvrdiť a preukazovať skutočnosti podstatné pre rozhodnutie žaloby vedie po vecnom prejednaní veci k jej zamietnutiu. Súd žalobu žalobcu zamietol z dôvodu, že mal za to, že žalobca neunesol svoje dôkazné bremeno a pokiaľ žalovaný namietal a nesúhlasil so žalobou, čo do základu aj výšky, že v reštauračnom zariadení sa nenachádzajú technické zariadenia umožňujúce verejný prenos, túto skutočnosť žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, iba tvrdil (jeho kontrolná činnosť a predložené fotografie). Súd poukázal na rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 14Ca/7/2017 zo dňa 11. 04. 2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 12Co/258/2018 - 106 zo dňa 30. 09. 2019; v tejto veci bola prejednávaná totožná vec týkajúca sa rovnakých strán sporu a žaloba bola zamietnutá z dôvodu, že žalobca nepreukázal vykonávanie verejného prenosu prostredníctvom technického zariadenia v prevádzke žalovaného a to napríklad záznamom z kontrolnej činnosti o ktorej tvrdil, že ju vykonal. Uvedené rozhodnutie bolo potvrdené odvolacím súdom a už v danom konaní bolo sporné práve vykonávanie verejného prenosu technickými zariadeniami v prevádzke žalovaného už v rokoch 2013 až 2015. V danom konaní žalobca túto skutočnosť nepreukázal ani z predloženej fotografie zaobstaranej z verejnej prístupných webových stránok, z ktorých nie je zrejmé umiestnenie technických zariadení umožňujúcich verejný prenos v reštaurácii žalovaného a už vôbec nie skutočnosť, že za žalované obdobie bol verejný prenos aj reálne uskutočnený. Súd mal potom za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno. Žalovaný tieto skutočnosti rozporoval. Žalovaný nárok nie je podmienený vykonaním kontroly alebo spísaním záznamu z danej kontroly, avšak pokiaľ na tento dôkaz žalobca poukazuje, že sa z kontrolnej činnosti dozvedel, potom má túto skutočnosť aj preukázať, nielen tvrdiť. Vec právne posúdil v zmysle § 143 ods. 1, 2, § 145 ods. 2 písm. f), § 165 ods. 1, § 27 ods. 1, 2, § 110a, § 110b, § 119 Autorského zákona, § 489 Občianskeho zákonníka.

2. O trovách konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a žalovanému ako úspešnej strane sporu priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca v celom rozsahu z dôvodu, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e/ CSP a dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Poukázal na to, že súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, keď žalobca podaním zo dňa 17. 06. 2020 navrhol doplnenie dokazovania v tom smere, aby súd požiadal žalovaného o predloženie hromadnej licenčnej zmluvy uzavretej medzi organizáciou kolektívnej správy práv Slovenský ochranný zväz autorský pre práva k hudobným dielam („SOZA“) a žalovaným, uzavretú na obdobie roka 2017 a 2018, eventuálne, aby si vyžiadal hromadnú licenčnú zmluvu medzi SOZA a žalovaným za účelom preukázania tvrdenia žalobcu o tom, že žalovaný v rozhodnom období v priestoroch jeho prevádzky skutočne disponoval technickým zariadením slúžiacim na verejný prenos. Na pojednávaní dňa 22. 09. 2020 právna zástupkyňa žalovaného síce predložila zmluvu, avšak nie zo žalovaného obdobia ale z obdobia roku 2009. Žalobca zastáva názor, že pokiaľ žalovaný odmietol predložiť súdu zmluvu za žalované obdobie, nič nebránilo súdu, aby si v zmysle ustanovenia § 189 CSP vyžiadal predmetné zmluvy priamo od spoločnosti SOZA, o čo žalobca požiadal v návrhu na doplnenie dokazovania, keďže žalobca predmetnými zmluvami nedisponoval, a teda nebolo možné, aby tieto do konania doložil priamo on. Vyžiadanie predmetných zmlúv mohlo byť preukázané tvrdenie žalobcu o tom, že žalovaný v rozhodnom období v priestoroch jeho reštaurácie skutočne disponoval technickým zariadením slúžiacim na verejný prenos. Žalobca tento návrh predložil v rámci zákonnej i sudcovskej koncentrácie konania, čo zakladá odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. e/ CSP. Súd ani nerozhodol o zamietnutí návrhu žalobcu, takýto dôkaz v konaní vykonaný nebol, súd sa nevyjadril z akého dôvodu tento dôkaz nevykonal a nevyjadril sa ani v tom zmysle, že návrh zamietla, čím sa súd dopustil procesného pochybenia, čo zakladá odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm.

b/ CSP. K odvolaciemu dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. f/ CSP žalobca v odvolaní poukázal na zamietnutie žaloby, že súd mal za to, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno. Žalobca nepopiera, že do konania nedoložil žiaden dôkaz preukazujúci vykonanie jednotlivých kontrol v reštaurácii žalovaného s poukazom na to, že tieto sú vykonávané externými zamestnancami žalobcu a o ich priebehu nie sú vyhotovované žiadne formálne záznamy. Z tohto dôvodu nebolo možné zo strany žalobcu, aby do konania predložil záznam o vykonanej kontrole. Žiadne ustanovenie Autorského zákona neupravuje priebeh kontroly jednotlivých prevádzok a ani neurčuje, že o kontrolách musia byť spísané formálne záznamy. Žalobca však na preukázanie svojich tvrdení doložil do konania iné dôkazné prostriedky preukazujúce pravdivosť jeho tvrdení o prítomnosti technického zariadenia v reštaurácii žalovaného v rozhodnom období slúžiacého na verejný prenos, konkrétne fotografie z verejne dostupných stránok žalovaného, na ktorých je jasne vidno technické zariadenie, prostredníctvom ktorého dochádzalo v reštaurácii žalovaného k verejnému prenosu. Žalobca má za to, že sa mu podarilo preukázať svoje tvrdenie o tom, že žalovaný disponoval vo svojej reštaurácii technickým zariadením slúžiacim na verejný prenos. Má za to, že absencia formálneho protokolu o vykonanej kontrole v reštaurácii žalovaného by nemala mať za následok, že súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobu zamietol z dôvodu, že žalobca údajne neuniesol dôkazné bremeno, keďže skutkové tvrdenia žalobcu boli podľa jeho názoru preukázané inými dôkazmi (napr. fotografie) a tieto mohli byť preukázané aj ďalšími dôkazmi, ktoré žalobca v priebehu konania navrhol vykonať, avšak súd prvej inštancie tieto dôkazy nevykonal bez uvedenia dôvodu. Súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keďže fotografie doložené do konania nepovažoval za dostačujúci dôkaz, preukazujúci pravdivosť tvrdenia žalobcu o prítomnosti technického zariadenia slúžiacého na verejný prenos v reštaurácii žalovaného. Poukázal na niektoré rozhodnutia SDEU, napr. rozsudok SDEU zo dňa 07. 12. 2006 vo veci SGAE c/a Rafael Hoteles SA, ap. zn. C-306/05, v rámci ktorého sa uvádza, že samotná prítomnosť technického zariadenia, ktoré je schopné prijímať televízny či rádiový signál, v priestoroch prevádzky, do ktorej má zabezpečený prístup súčasne alebo postupne významný počet osôb, považuje sa za verejné rozširovanie diel, teda za verejný prenos; rozsudok SDEU zo dňa 15. 03. 2012. spis. zn. C-162/10 Phonographic Performance (Ireland) Limited v Ireland, v rozsudku je uvedené, že prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša vysielaný signál je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos vysielaného zvukového záznamu v zmysle článku 8 ods. 2 smernice 2006/115.

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že súd prvej inštancie objektívne a úplne posúdil skutkový a právny stav veci, rozhodnutie považuje za správne. K námietke žalobcu, že súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, pričom sa odvoláva na návrh na doplnenie dokazovania zo dňa 17. 06. 2020, uvádza, že na pojednávaní dňa 22. 09. 2020 prostredníctvom právneho zástupcu žalovaný predložil súdu zmluvu, ktorú ako jediná so spoločnosťou SOZA uzavrel v roku 2009. Táto Hromadná licenčná zmluva mu bola na vyžiadanie zaslaná licenčným odborom dňa 03. 08. 2020 spolu s tlačivom na ukončenie zmluvy - výpoveď hromadnej licenčnej zmluvy, ktorú dňa 04. 08. 2020 podpísal žalovaný z dôvodu, že zmluva je neaktuálna, nepoužíva približne 6 - 7 rokov, v súčasnej dobe už prevádzka nevykonáva činnosť, ktoré listiny sú súčasťou súdneho spisu. Podľa vyjadrenia žalovaného medzi ním a spoločnosťou SOZA nebola uzavretá žiadna iná zmluva. Žalovaný predložil súdu Hromadnú licenčnú zmluvu z roku 2009 uzavretou so spoločnosťou SOZA na dobu neurčitú a výpoveď tejto zmluvy. Žalovaný má za to, že v Autorskom zákone, resp. v jeho príslušných ustanoveniach sa nehovorí o povinnosti súdu ani organizácie kolektívnej správy prihliadať na zmluvy s inými subjektmi, prípadne posudzovať ich obsah platnosť či neplatnosť. Predložená Hromadná licenčná zmluva č. VP/OW15990/001 nie je zmluvou za obdobie roka 2009, táto zmluva sa uzatvorila na dobu neurčitú s účinnosťou od 12. 01. 2009 a bola vypovedaná výpoveďou zo dňa 04. 08. 2020 z dôvodu neaktuálnosti a nepoužívania približne 6 - 7 rokov. Ani žalobcom navrhovaným dôkazom by nemohlo byť preukázané tvrdenie žalobcu o tom, že žalovaný v rozhodnom období v priestoroch reštaurácie skutočne disponoval technickým zariadením slúžiacim na verejný prenos, žalobca nepreukázal vykonávanie verejného prenosu zaznamenaných výkonov a záznamov prostredníctvom technického zariadenia v prevádzke žalovaného a neuniesol dôkazné bremeno. Opakovane poukázal na rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 14Ca/7/2017 zo dňa 11. 04. 2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/258/2018 zo dňa 30. 09. 2018, ktorým súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol, pričom žalobou sa žalobca domáhal z takého istého titulu zaplatenia sumy 300,- Eur s príslušenstvom za obdobie rokov 2013 až 2015, ktorý rozsudok odvolací súd potvrdil. Pokiaľ žalobca namieta nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP, sám žalobca nepopiera skutočnosť, že do konania nedoložil žiaden dôkaz preukazujúci vykonanie

jednotlivých kontrol v reštaurácii, pričom však v odvolaní tvrdí, že doložil iné dôkazné prostriedky, preukazujúce pravdivosť jeho tvrdení o prítomnosti technických zariadení v reštaurácii žalovaného slúžiaceho na verejný prenos, in concreto, fotografie z verejne dostupných stránok žalovaného... S týmto tvrdením žalovaný nesúhlasí, trvá na stanovisku, že fotografie predložené žalobcom nie sú aktuálne, že od roku 2014 v prevádzke nepoužíva skylink a zariadenia, ktoré sa v prevádzke nachádzajú, sú používané len na prezentačné účely. Žalobcovi sa nepodarilo preukázať jeho tvrdenie o tom, že žalovaný disponoval vo svojej reštaurácii technickým zariadením slúžiacim na verejný prenos, ani s jeho názorom, že táto skutočnosť mohla byť preukázaná aj zo zmlúv uzavretých medzi SOZA a žalovaným za obdobie rokov 2017 a 2018. Na obdobie rokov 2017 a 2018 medzi SOZA a ním neboli uzavreté samostatné zmluvy. On uzavrel zmluvu iba v roku 2009, žiadna iná zmluva medzi ním a SOZA uzavretá nebola. Nesúhlasí s názorom žalobcu, že jeho návrh na doplnenie dokazovania nebol zo strany súdu vykonaný. Súd prvej inštancie dospel správnym vyhodnotením dôležitosti a pravdivosti dôkazov a rešpektovaním pravidiel logiky k správnym skutkovým zisteniam. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil.

5. Žalobca v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedol, že žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že so spoločnosťou SOZA uzatvoril Hromadnú licenčnú zmluvu č. VP/09/15990/001 s účinnosťou od 12. 01. 2009, ktorá zmluva bola uzavretá na dobu určitú a táto je aj súčasťou súdneho spisu; zároveň uviedol, že táto zmluva bola ukončená výpoveďou zo dňa 04. 08. 2020 a podľa vyjadrení žalovaného bola vypovedaná z dôvodu neaktuálnosti a nepoužívania približne 6 - 7 rokov. Žalobcovi však hromadná licenčná zmluva nebola doručená, nie je ani súčasťou elektronického súdneho spisu, žalobca do dnešného dňa ňou nedisponuje a z tohto dôvodu nepozná a v čase podania odvolania ani nepoznal jej obsah. Z toho dôvodu v čase podania odvolania nevedel žalobca, že hromadná licenčná zmluva bola uzavretá na dobu neurčitú a že táto bola vypovedaná až výpoveďou zo dňa 04. 08. 2020, pričom zastával názor, že súd nevykonal všetky dôkazy navrhnuté žalobcom v tomto konaní. Podľa tvrdenia žalovaného zmluva bola vypovedaná až dňa 04. 08. 2020, z čoho vyplýva, že bola platná v období od 12. 01. 2009 do 04. 08. 2020, teda aj počas rokov 2017 a 2018, čo je obdobie, za ktoré si žalobca uplatnil svoj nárok na zaplatenie primeranej odmeny, výkonným umelcom a výrobcom zvukových a audiovizuálnych záznamov na vykonávanie verejného prenosu v priestoroch jeho reštaurácie. V hromadných licenčných zmluvách, ktoré spoločnosť SOZA uzatvára s jednotlivými prevádzkovateľmi prevádzok, je štandardne uvedený názov prevádzky, v ktorej dochádza k verejnému prenosu, aj akým konkrétnym technickým zariadením, počet týchto technických zariadení, nachádzajúcich sa v danej prevádzke a rozloha danej prevádzky. Žalobca sa domnieva, že rovnaké skutočnosti sú uvedené aj v hromadnej licenčnej zmluve, a preto zastáva názor, že v konaní bolo hromadnou licenčnou zmluvou preukázané, že v reštaurácii žalovaného sa technické zariadenie nachádzalo aj v rozhodnom období, keďže táto zmluva bola vypovedaná až dňa 04. 08. 2020. Tvrdenie žalovaného, že zmluva bola vypovedaná dňa 04. 08. 2020 z dôvodu jej neaktuálnosti a nepoužívania približne 6 - 7 rokov, považuje žalobca len za účelovú obranu žalovaného a vo vzťahu k nároku výkonných umelcov a výrobcov zvukových a audiovizuálnych záznamov za bezpredmetnú. Hromadná licenčná zmluva bola v období rokov 2017 a 2018 (žalované obdobie) platná a teda súd prvej inštancie rozhodol spor na základe nesprávnych skutkových zistení, keďže v konaní bolo preukázané, že hromadná licenčná zmluva bola vypovedaná až v roku 2020, pričom z tejto zmluvy by malo vyplývať, akej prevádzky sa táto týka, aké technické zariadenie sa v nej nachádza, v akom počte, a taktiež z nej mala vyplývať rozloha danej prevádzky. Má za to, že odvolanie je dôvodné.

6. Žalovaný sa k písomnému vyjadreniu žalobcu písomne nevyjadril.

7. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku - ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie podľa ust. § 391 ods. 1 a 3 CSP na ďalšie konanie.

8. Odvolací súd uvádza, že odvolací súd je viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi. Preskúmaním veci vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu, keď žalobca v odvolaní namietal nevykonanie navrhnutých dôkazov žalobcom, uvádza, že po oboznámení sa s obsahom celého spisu a rozsudkom súdu prvej inštancie vrátane jeho odôvodnenia odvolací súd musí prisvedčiť odvolacej námietke žalobcu

o nevykonaní dôkazov súdom prvej inštancie. Z obsahu zápisnice o pojednávaní a ani z obsahu odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplýva žiadnym spôsobom, že by súd vykonal dokazovanie na preukázanie existencie zmluvného vzťahu medzi žalovaným a spoločnosťou SOZA - Slovenský ochranný zväz autorský pre práva k hudobným dielam, so sídlom Bratislava v súlade s ust. § 204 CSP, podľa ktorého dôkaz listinou sa vykoná tak, že súd listinu alebo jej časť prečíta alebo oznámi jej obsah; to neplatí, ak ide o listinu, ktorej odpis bol strane sporu v priebehu konania doručený a ak listina alebo jej obsah neboli protistranou spochybnené. Odvolací súd konštatuje, že zo zápisnice o pojednávaní a ani z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie žiadnym spôsobom nevyplýva, že by bol vykonaný akýkoľvek dôkaz listinou, pričom odvolací súd oboznámiac sa s obsahom spisu konštatuje, že v spise sa nachádzajú tri listinné dôkazy, a to fotografia v spise na č. I. 64, hromadná licenčná zmluva v spise na č. I. 84 a výpoveď hromadnej licenčnej zmluvy žalovaným v spise na č. I. 85. Súd prvej inštancie však dôkazy týmito listinami nevykonal, a zároveň v odôvodnení rozhodnutia ani žiadnym spôsobom neuvádzal zistený skutkový stav s prihliadnutím na existenciu týchto listinných dôkazov v spise. Je potom potrebné prísvedčiť odvolacej námietke žalobcu o nevykonaní dôkazov, pričom súd potom nemohol (s prihliadnutím na nevykonanie dôkazovň) zistiť ani skutkový stav vo veci a na základe toho vykonať náležité právne posúdenie. Vo vzťahu k písomným dôkazom predloženým právnu zástupkyňou žalovaného na pojednávaní dňa 22. 09. 2020, na ktorom pojednávaní súd aj vo veci samej rozhodol, súd prvej inštancie v bode 16 odôvodnenia iba uviedol vyjadrenie právnej zástupkyne žalovaného k ňou predloženým dôkazom. Súd však žiadnym spôsobom nevyhodnocoval (a ani nemohol, keďže nevykonal takýto dôkaz) vyjadrovať k existencii, resp. neexistencii hromadnej licenčnej zmluvy uzavretej medzi SOZA a žalovaným dňa 13. 05. 2009 v rozhodnom období (t. j. v rokoch 2017 a 2018) a nevykonal právne posúdenie s prihliadnutím na existenciu tohto dôkazu vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobcu predmetnou žalobou. Odvolací súd preto dospel k názoru, že v súdnej veci existujú dôvody pre zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie v zmysle § 389 ods. 1 písm. b/ a c/, keď súd prvej inštancie nevykonal dôkazy nachádzajúce sa v spise postupom v zmysle § 204 CSP, navyše odvolací súd uvádza, že vo vzťahu k dôkazom, ktoré sú obsahom spisu, nepostupoval súd dôsledne podľa § 220 ods. 2, neuviedol, či a ak áno, aké dôkazy vykonal, prečo nevykonal navrhnuté dôkazy, resp. dôkazy, ktoré sú obsahom spisu, preto v ďalšom konaní súd prvej inštancie vykoná dokazovanie listinami nachádzajúcimi sa v spise a s prihliadnutím na vykonané dokazovanie ustáli zistený skutkový stav a vykoná náležité právne posúdenie, pričom pri odôvodnení rozhodnutia bude dôsledne postupovať v zmysle § 220 ods. 2 CSP.

9. V súlade s ust. § 396 ods. 3 CSP rozhodne súd prvej inštancie o náhrade trov v novom rozhodnutí o veci.

10. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaťel' musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťel'om fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťel'om právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaťel' v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolaťel' domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).